

Tuomo Heikkinen: Matka

I

Kun astun suurelle tukille,
matka alkaa
eikä sitä voi enää pysäyttää.

Leveä joki virtaa hiljalleen alavirtaan.
Seison tukin päällä vasen jalka oikean edellä,
kunnes polvistun tunnustelemaan
tukin karheaa pintaa.
Aiemmin se ei tiennyt joesta,
määränpäästä
eikä minusta mitään.

Kun joki virtaa, se muuttuu.
Minäkin muutun.
Sillä kaikki muuttuu.

Ja kaikki toistuu
yhä uudestaan ja uudestaan.
Mutta ei täysin samanlaisena.
Joka kerta jokin on toisin.

Kädelleni lennähtää täplikäs perhonen,
edellisellä kerralla se oli keltainen.
Muodonmuutosten jälkeen siitä on tullut
niin kaunis,
niin siro,
niin vapaa.

Emme puhu mitään, mutta välillämme on yhteys,
yhteisymmärrys.

Joutsenpariskunta ui hetken tukin perässä.
Ikään kuin ne saattelisivat minua,
meitä.

Jos käännän päätäni vasemmalle,
menneisyyteen,
näen tervaveneen.
Tulevaisuudessa vedestä nousee vesitaso.
Tukki kelluu aikakausien välissä,
ajassa,
jolloin koskia ei ollut valjastettu
eikä vesivoimalaitoksia vielä ollut.

Kuorma-auto ajaa betonisillan yli.
Auto on ääriään myöten täynnä velkaa,

mutta mitäpä minä,
joka en omista mitään,
velasta,
sillä yhä vain joki soljuu läpi kaikkeuden,
ohi soiden,
niittyjen
sekä metsäneläinten,
jotka tarkkailevat minua rantakivien päältä.

II

Joki virtaa mutkitellen erämaametsän läpi.
Havupuut kohoavat ympärilläni kallioiden päällä.
Tukki kelluu kuin päättymättömässä tempelissä.

Alitan puusillan,
jota yllän koskettaa.
Joki muuttuu kapeammaksi,
virta vuolaammaksi,
tukin vauhti kiihtyy.

Kun lähestyn koskea,
perhonen pyrähtää ilmaan.

Kosken kivillä kasvaa heiniä, varpuja,
pensaita sekä puita.
Tervehdin sukeltavia sorsia
sekä lähestyviä kaloja.

Huumaavasti kohiseva koski imaisee tukin kuohuihin
ja veden pärskyessä minä väistelen kiviä
sekä tasapainoilien tukin päällä.

Ohitettuani kosken perhonen palaa olkapäälleni
ja räpäyttää siipiään kuin sanoakseen,
minä palasin takaisin, ystävä.

Laskeva aurinko häikäisee,
mutta katson ohi.
Kun pilviharso peittää auringon,
valo muuttuu pehmeäksi oranssiksi.

Elokuun illassa aurinko vajoaa
puiden latvojen taa
ja sukeltaa näkyvistä.

Valo hiipuu,
ilma viilentyy.

Mutta ei minulla ole kylmä.
Ei nälkä.

Seuranani on pieni perhonen
ja se on paljon enemmän kuin tarvitsen.

IV

Yksityiskohdat alkavat tarkentua
sekä värit palautua.

Auringon noustua metsä herää.
Perhonen kömpii esiin.
Tiaiset pyrähtelevät oksilta toisille,
peurat juovat vettä.
Kuulen sävelmän,
joka vasta hakee muotoaan,
mutta siinä on jo kaikki.

Vanha nainen hohtavassa mekossaan astelee polulla,
vaikka ei kuulu tähän aikaan.
En tiedä naisesta mitään,
mutta rakastan häntä jo nyt.

Pari kilometriä myöhemmin hohtavaan mekkoon pukeutunut tyttö
laskee virtaan kaarnalaivoja.
Vaikka hetki on oikea,
aika on väärä.

Sysimustat myrskypilvet hämärtävät taivaan
ja värit katoavat taas.

Tuuli yltyy.
Ukkonen jyrisee.
Salama iskee lähelle,
mutta ei osu.
Riisun hattuni,
sujautan perhosen sen alle suojaan
ja painan hatun rintaani vasten.
Alkaa sataa vettä ja hieman myöhemmin rakeita,
ja vaikka ne pommittivat ikivanhaa,
ikinuorta ruumistani,
minä hymyilen ja tanssin tukin päällä.

V

Lähestyessäni kaupunkia rakennuksia on enemmän.
Rannalla loikoilevat ihmiset vilkuttavat minulle
ja minä vilkutan heille takaisin.
Joku ui minua kohti,
mutta olen liian kaukana,
tavoittamattomissa.

Kaupungissa on juhlat.
Kuulen musiikin.
Kappale on valmis.
Rannalle kokoontuneilla muusikoilla on
kaikki mahdolliset soittimet.
Kuoro laulaa joen molemmin puolin.

Perhonen lehahtaa lentoon ja kiertää minut.
Hyvästelyämme toisemme se liihottaa kukkapenkkiä kohti.

Matka on päättymässä,
enkä minä ole enää sama mies
kuin aiemmin.

Tukki ajautuu rantaan
ja minä nousen hohtavamekkaisen naisen luo.
Aika on oikea.
Etäisyytemme on kuroutunut umpeen.

Kun tartun naisen käteen,
me nauramme,
näemme
ja koemme,
kunnes juhlien jälkeen
katoamme valonleimahduksena.